

αὐτά, τὴν στιγμήν καθ' ἣν οὗτος τοσοῦτον νικηφόρως ἔσπευδε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὴν γόνισσαν ταύτην τὴν τόλμην, τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀφοβίαν του, τὴν ἔλλειψιν τῶν ὁποίων πρὸ τίνος ὑπαινίχθη ἡ μεταμφιεσμένη!

Ὁ κώδων ἀνυπομόνως ἐκρούσθη καὶ δευτερον ἰσχυρώτερον, ὥσπερ μετὰ τίνος ὀργῆς.

Ὡχρὰ ἡ Λιουδμήλα συνέσπασε τὰς λεπτὰς ὀφρὺς αὐτῆς καὶ μετ' ἀποφάσεως ἐσωτερικῆς ἀγανακτικῆς καὶ ὀργῆς δῆξασα τὰ χεῖλη ἔρριψε λοῦξος ἐνθαρρυντικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐντρόμου Βαντρίκ.

— Πρὸς Θεοῦ... ἡ θέσις μου... ἡ θέσις μου ἐν τῇ κοινωνίᾳ... ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ... καταλαμβάνετε—ἡ θέσις μου... πόσον ριψοκινδυνεύω... με καταλαμβάνετε, ἀσυναρτήτως ἐτραύλισεν ὁ τάλας Βαντρίκ.

— Ἐστὲ ἡσυχος, ἐδῶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ, μετ' εὐσταθείας, εἶπεν ἡ Λιουδμήλα. Εἰς τὴν οἰκίαν μου οὐδένα κίνδυνον διατρέχετε.

Ἀκολούθως κλείσασα αὐτὸν εἰς τὸ καλ-λυντήριόν της, μετὰ τῆς δεούσης περιστολῆς, προσπαθοῦσα ἐνδομύχως νὰ λάβῃ τὴν πρέπουσαν ἡσυχίαν, ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον καὶ διέταξε τὴν ἐντρομον θαλαμῆπóλον ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἡ κοραεὶς ἤνοιξε, καὶ αἰφνης, μετ' ἐλαφρῆς κραυγῆς τρόμου ὀπισθοχώρησεν, ἐκ φόβου διὰ τὴν κυρίαν της· ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἴστατο ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς Βελτίστσεφ.

## ΙΔ'

### Τί συνέβη ἐκ τῆς συνδιαλέξεως μεταμφιεσμένης.

— Καλησπέρα, Βελτίστσεφ!... Πόσον καιρὸν ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ!... Κρῖμα εἶνε νὰ λησμονῇ κανεὶς τοὺς καλοὺς φίλους του! Διὰ προσπεποιημένης φωνῆς ἐτραύλισε μεταμφιεσμένη τις περιπλακείσα ἐκ τοῦ βραχίονος τοῦ Πλάτωνος, τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμήν, καθ' ἣν ἡ Λιουδμήλα, παρατηρήσασα τούτους, ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ ἐν τῷ πλήθει, σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν κύριον Βαντρίκ. Ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς, κατ' ἀρχὰς δὲν ἀνεγνώρισε τὴν πρὸς αὐτὸν προσκολληθεῖσαν μεταμφιεσμένην. Ἀγνοῶν πῶς νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ καιροῦ του, μόλις εἶχεν ἀφικθῇ ἐδῶ ἀπὸ ἐσπερίδα τινά, παρακινήθεις ὑπὸ δύο φίλων του.

— Πιθανὸς θὰ σὲ ἔφερεν ἐδῶ ἡ ζήλεια, μετ' ἀναισχυντίας ἐξηκολούθησεν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Ἡ ζήλεια; ἀπαθὼς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ὁ Βελτίστσεφ.

— Καὶ βέβαια ἡ ζήλεια!... Αἶ, καὶ τί παρᾶξενο!... φτωχὲ Πλάτων! Πῶς σὲ λυποῦμαι!

— Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ φλυαρεῖς; ραθύμως ἐμειδίασεν οὗτος, ποία ζήλεια; Ποῖόν ἐζηλεύσω;

— Ἀχ, Θεέ μου! καλὲ τί λές! κἀμνεὶ τὸν ἀνήξερο!... «ποιόν»! Ἐννοεῖται, τὴ συχαμένη τὴν Λιουδμήλα σου!

— Μὲ αὐτὰς τὰς παραλογίας σου θὰ κάμης καλὰ νὰ μὲ ἀφίσῃς ἡσυχον! ἀρκετὰ σκαιῶς διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ καὶ προσεπάθησεν, ἀνευ φιλοφρονήσεων, ν' ἀποσύρῃ τὸν βραχίονά του, ἀλλ' ἡ μεταμφιεσμένη συνεκρατεῖτο ἐξ αὐτοῦ ἰσχυρῶς.

— Διόλου δὲν εἶνε παραλογίαις! μετὰ πεποιοῦσας ἡρξάτο διεκδικοῦσα αὐτὴ. Πρὸ ὀλίγου τὴν εἶδα ἐδῶ μὲ ἕνα ὠραῖον ξανθὸν καὶ ἄκουσα μάλιστα καὶ τὴν ὁμιλίαν των! Καὶ ἂν σοῦ εἶνε εὐχάριστον νὰ περπατῇς μὲ... τότε ὀλίγον μὲ μέλει ἂν τὸ πιστεύσῃς;... Αὐτὸ ὅμως σοῦ ἀξίζει διὰ τιμωρίαν, διότι γιὰ μία βρώμα ἐκεῖ, ποῦ σὲ τραβᾷ ἀπὸ τῆς μύτης, περιφρονεῖς ἐκείναις ποῦ σοῦ εἶνε ἀφοσιωμέναις.

Ὁ Βελτίστσεφ παρετήρησε τὴν ἄγνωστον μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' οὐχ ἡττον δυσχερῶς καὶ αἰφνης ὀπισθοχώρησε μεγάλως ἐκπλαγείς.

— Ὅλας Ρωμάνοβνα!... σεῖς εἰσθε;.. ἀνεφώνησεν οὗτος γελᾶσας, καὶ πῶς σὰς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ μὲ ἰντριγάρετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Δὲν σὰς ἰντριγάρω, Πλάτων Βασίλειεβιτς, ὄχι, διόλου δὲν σὰς ἰντριγάρω! ἔχετε ἄδικον, μετὰ θλιβερῶς θριαμβευτικοῦ ὕφους εἶπεν ἡ τρυφερὰ τῆς Λιουδμήλας μήτηρ. Κατὰ δυστυχίαν ὅλα εἶνε ἀληθινά... καὶ ἂν καὶ εἶνε κόρη μου, δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ κρύψω ἀπὸ σὰς τέτοια ἀναίδεια!

— Δόσετέ μου, πρὸς Θεοῦ, νὰ καταλάβω τί συμβαίνει! σκυθρωπάσας εἶπεν ὁ Πλάτων, ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐννοῶ! Ἐκείνη μοῦ ἔγραψε σήμερον, ὅτι δὲν εἶνε τόσο καλὰ καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ μὴν ὑπάγω ἐκεῖ τὸ βράδυ.

— Ἀ-ἄ! ἔτσι εἶνε τὸ λοιπὸν! χαίρε-κάκως ὑπέλαβεν ἡ πρόφην ὀρχηστρίς, νὰ μὴ πᾶς τὸ βράδυ... ἄρρωστη... καὶ ἐκείνη τρέχει στοὺς μπαλμασκέδες καὶ ἰντριγάρει; Λοιπὸν, Πλάτων Βασίλειεβιτς, πιστεύετε τώρα πῶς σὰς στολίζει μὲ... ἡ ὄχι;..

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε πρῶτον νὰ ἐννοήσω τί τρέχει; ἐπιμόνως καὶ μετὰ σοβαρότητος ἐπανέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ τὴν παράκλησίν του.

— Τί νὰ σοῦ πῶ;... Αἰσχρότης, ἡ ἀχρειοτέρα αἰσχρότης, ἀχάριστος αἰσχρότης! ἐμένα, καθὼς 'ξεύρετε, μοῦ ἀρέσουν οἱ μπαλμασκέδες καὶ ἔρχομαι συχνά. Ἦλθα λοιπὸν καὶ ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ ποῦ περπατοῦσα ἔρριξα ἕνα βλέμμα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ καλλωπισμοῦ. Κυττάζω, καὶ βλέπω ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη τὴν καλὴν σου, χωρὶς προσωπίδα καὶ ἐδιόρθωνε τὴν κτενισά της· ἦτον αὐτὴ, ἡ κατηραμένη! Μοῦ ἤλθε νὰ χυθῶ νὰ τῆς βγάλω τὰ 'μάτια, γιὰτὶ τὴν ἐχθρεύομαι, θυμᾶστε, ἀπὸ 'κείνην τὴν βραδυὰ ποῦ ἦρθε καὶ μᾶς ἤυρε. Ἀπὸ τότε, οὐτ' ἐκείνη, οὐτ' ἐγὼ ἐπάτησα τὸ πόδι μου στὸ σπίτι της. Πάρα πολὺ, 'ξεύρετε, μ' ἐπειράξεν ἐκεῖνο τὸ κάμωμά της! Ἄς ἦνε! λοιπὸν ἔκαμα πῶς δὲν τὴν εἶδα, ἀλλὰ καὶ ἐκείνη δὲν μ' ἐγνώρισε. Ἐγὼ ὑπέθεσα ὅτι εἶχεν ἔλθει ἐδῶ μαζὺ σὰς, ἔξαφνα ὅμως τυλίγεται εἰς τὸ

καπουσὸν της καὶ πλησιάζει ἕνα νέον, πολὺ ὡμορφον καὶ ξανθόν. «Ἐ! εἶπα, στάσου, κυρά μου!» καὶ ἐπλησίασα μὲ ἀδιαφορία καὶ ἄρχισα νὰ ἀκούω τὴν ὁμιλίαν των καὶ ἄκουσα κατὶ τι!... Ναί, Πλάτων Βασίλειεβιτς, ἄκουσα!

— Τί ἄκουσες λοιπὸν; Λέγε γλήγορα! ἀνυπομόνως διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ τὴν ἐκτεταμένην διήγησιν τῆς τρυφερᾶς μαμᾶς.

— Ὅτι ὁ νέος τὴν προσκαλεῖ στὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἐκείνη, «ὄχι, τοῦ λέγει, καλλίτερα πάμε στὸ σπίτι μου, ἐκεῖ, λέγει, εἰμποροῦν νὰ γείνουν ὅλα αὐτὰ μὲ περισσώτερην ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν.» Τί ἀχρεία!... αἶ;... «ἀνάπαυσιν»!... Πῶς νὰ μὴν εἶνε ἀναπαυτικά, ἀφοῦ τὸ καλ-λυντήριό της μόνον ἐκόστισε ἕνα διάβολο! Καὶ βέβαια εἶνε ἀναπαυτικά! Νὰ ἡ εὐγνωμοσύνη, Πλάτων Βασίλειεβιτς! Τέτοια αἰσχρότητα, νὰ σοῦ πῶ, μητ' ἐγὼ δὲν τὴν ἐπερίμενα ἀπὸ λόγου της!

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα ψεύματα! Δὲν σὰς πιστεύω! μετὰ δυνάμειος σφίγγων τὴν χεῖρά της εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Δὲν ἔχω κανένα σκοπὸν νὰ σὰς πῶ ψεύματα. Κ' ἐγὼ μάλιστα, ὡς μητέρα, ἔμπορῶς νὰ σὰς τὸ κρύψω, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ... Ὅχι, δὲν ἔμπορῶ... Ἡ καρδιά μου δὲν τὸ σηκώνει... Καὶ ἂν ἀμφιβάλ-λετε, θὰ κάμετε καλὰ νὰ πάτε νὰ τὴν βρῆτε, ποῦ δὲν θὰ τῆς ἔρθῃ διόλου καλὰ... Τώρα ἐκεῖνοι καὶ οἱ δύο... εἶνε εὐτυχι-σμένοι... διασκεδάζουν... παίζουν καὶ γελοῦν στὴ ράχι σας καὶ σὰς στεφάνωνουν μὲ... ἄφθονα καὶ σεῖς κά-θεστε ἐδῶ καὶ δὲν σὰς μέλει! Ἄ τί ἔχει νὰ κάμῃ, καὶ χωρὶς ἐσὰς κάνουν τὴ δου-λειά τους!

Ὁ Βελτίστσεφ ἀσθμαίνων, μετὰ σπα-σμοδικῶν κινήσεων τῶν παρειῶν ἔτριξε νευρικῶς τοὺς ὀδόντας.

— Ἀφήσατέ με... φύγετε! ἀπ' ἐκεῖ! ἐπρόφερον οὗτος ἐπὶ τέλους τοσοῦτο φο-βερῶς, ὥστε ἡ τρυφερὰ μαμὰ κατετρόμα-ξεν ἀμέσως καὶ ταπεινώσασα τὴν κεφα-λήν της ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ Βελτίστσεφ ἡφανισμένος ἐκ τῆς εἰ-δήσεως ταύτης, μόλις σύρων τοὺς πόδας, μετέβη εἰς παρακείμενόν τινα θάλαμον καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἀνακλιντήρος, εἰς τὴν μᾶλλον ἀπομεμονωμένην γωνίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΙΕΝ

## Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Σωσάννα δὲν ἔβλεπε πλέον. Δὲν τὸν εἶδεν, ἀλλ' ἐμάντευσε τὴν παρουσίαν του. Ἐπροσπάθησεν νὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὴν μικράν· ἀλλ' οἱμοὶ! δὲν τὸ κατάρθωσεν. Οὐδὲ καὶ νὰ κινήθῃ ἤδυ-νήθη. Τὰ χεῖλη της μόνον ἐκινούντο ἀ-σθενῶς.



Ὁ κόμης ἐκλινεν ἐπὶ τῆς ψυχorraγούσης καὶ ἤκουσε τοὺς ἐπομένους λόγους, οὓς αὕτη ἐφέλλιζε διακεκομμένως, σχεδὸν ἀδιακρίτως.

— Εἶναι . . . θυγάτηρ σας . . . σὰς τὴν παραδίδω . . . ἀγαπᾷτε τὴν πολὺ . . . ἐγὼ . . . ἐγὼ . . .

Καὶ οἱ λόγοι ἀπώλλυντο ἐν ἀορίστῳ τινὶ ψιθύρῳ. Ἡ χρυσάλλις κατέλιπε τὸ ἄνθος. Ἡ ψυχὴ ἀπέπτη. Ἡ Σωσάννα Καλλιουὲ ἦτο νεκρά!

Κατ' ἀρχάς, ὁ κ. Δεβεζαὶ ἐπίστευσεν ὅτι ὁ θάνατος ἐκεῖνος ἦτο ἀπλὴ λιποθυμία. Ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Ὁ ὕπνος τῆς δυστυχοῦς Σωσάννης ἦτο αἰώνιος. Ὁ κ. Δεβεζαὶ τεταραγμένος, ἔντρομος, ἀπέστειλε τὸν Νικόλαον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ γέροντος ἐφημερίου, ὃν γινώσκωμεν ἤδη, καὶ ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ πορευθῇ ἐκεῖ.

Εἰσελθὼν ἐν τῇ καλόβῃ ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλινὴν τοῦ θανάτου καὶ προσνυχτήθη ὑπὲρ τῆς νεκρᾶς.

Καὶ ὁ κόμης προσέτι προσνυχτήθη. Εἶτα ἔλαβε τὴν εἰς τὸν πύργον ἀγούσαν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μικράν.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ἡ θυγάτηρ τῆς Σωσάννης ἐγαλουχήθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν κόλπων, ὅφ' ὧν καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Μαργαρίτας.

Παραδοξὸν! . . . ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ . . . καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, εὐρίσκοντο δύο βρέφη, ἀμφοτέρω τέκνα τοῦ ἐγκλημάτος.

Τὸ μὲν, θυγάτηρ τῆς μοιχείας, οὐδὲν εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ὀνόματος, ὅπερ ἔφερε. Τὸ δέ, θυγάτηρ τῆς βίας, ἔμελλε ν' ἀποκληρωθῇ τοῦ ὀνόματος, ὅπερ τὸ ἄλλο θὰ ἔφερεν ἐπὶ βλάβῃ του. Ὁ κ. Δεβεζαὶ δὲν ἦτο πατὴρ ἐκείνης, ἣν ἔμελλε νὰ ἀποκαλῇ θυγατέρα του· καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκαλῇ θυγατέρα του ἐκείνην, ἥς ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο πατὴρ.

Καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ τὴν ἐπιοῦσαν, ἡ τοιαύτη ἰδέα ἐδασάνιζε τὸν κόμην.

Μετέβη ἐπὶ τέλους ὅπως ἴδῃ τὰς δύο ἐκείνας μικράς. Ἡ τροφὸς εἶχε θέσῃ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς κλίνης τῆς τὴν κοιτίδα τῆς δεσποινίδος Δεβεζαί, καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν τῆς θυγατρὸς τῆς Σωσάννης. Πλὴν δὲ τούτου, ὅπως εἶναι βεβαία ὅτι δὲν θὰ ὑπέκυπτεν εἰς πλάνην τινά, εἶχε δέσῃ μέλαιναν ταινίαν περὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς Σωσάννης, τὴν ὁποίαν ἄλλη τροφὸς θὰ ἤρχετο νὰ λάβῃ τὴν ἐπιοῦσαν.

Ὁ κόμης εἶχε παρατηρήσῃ τὰς λεπτομερείας ταύτας καὶ ἐβυθίσθη εἰς βαθυτέρας σκέψεις. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, ἡ ταραχὴ αὐτοῦ κατέστη πυρετώδης. Ἐψιθύριζε λόγους διακεκομμένους καὶ ἴστατο βλέπων περὶ αὐτόν, μὴ τις τὸν ἤκουσεν. Αἰφνης ἐφάνη ἀποφασίσας.

— Πήγαίνε εἰπὲ εἰς τὴν τροφὸν — εἶπεν εἰς τινὰ τῶν θαλαμηπόλων του — νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀμέσως.

Ἐνθὺ δὲ ἡ ἀγχιτὴ χωρικὴ ἔδραμε πρὸς αὐτόν, ὁ κ. Δεβεζαί, καταλιπὼν τὸ δω-

μάτιον, ἀνῆλθε ταχέως διὰ μυστικῆς τενος κλίμακος εἰς τὸν κοιτῶνα, ἔνθα ἦσαν αἱ μικραί. Ἐν λεπτὸν ἤρκεσεν αὐτῷ ὅπως μεταβάλλῃ τὴν θέσιν τῶν κοιτῶν καὶ δέσῃ εἰς τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς Μαργαρίτας τὴν περὶ τὸν βραχίονα τῆς Σωσάννης μέλαιναν ταινίαν. Εἶτα, κλονούμενος ὡς μεθύων, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὅπου ἡ τροφὸς περιέμενεν αὐτόν.

— Ὁ κύριος μὲ ἐφώναζεν; . . . ἡρώτησεν αὐτήν.

— Ναί . . . ἐφέλλισεν ὁ κόμης τεταραγμένος· ἤθελα . . . νὰ σοῦ εἰπῶ . . . ἀλλὰ τώρα δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον . . . ἀργότερα . . . ἀργότερα . . .

Καὶ ἀπέπεμψεν αὐτὴν διὰ τινος χειρονομίας. Ἡ τροφὸς ἐξῆλθεν ἐκπεπληγμένη.

— Τί ἔπραξα; . . . ἐσκέφθη ὁ κύριος Δεβεζαὶ μείνας μόνος· ἐπανόρθωσιν ἄρα γε ἐγκλημάτος . . . ἡ ἐν ἐγκλημα ἐπὶ πλέον;

Ἡ τεταραγμένη συνειδήσις του δὲν ἀπῆντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Τὴν ἐπιοῦσαν, ὁ γέρον ἐφημέριος τοῦ χωρίου ἐθάπτισε τὰς δύο ἐκείνας μικράς. Καὶ εἰς τὴν μὲν ἐδόθη ὄνομα *Μαρθαληνὴ*· εἰς τὴν δέ, *Ἰωάννα*. Ἡ πρώτη, θυγάτηρ τοῦ κόμητος καὶ τῆς Σωσάννης Καλλιουέ, ἔμεινεν ἐν τῷ πύργῳ καὶ ἦτο ἡ *Μαρθαληνὴ Δεβεζαί*. Ἡ δευτέρα, καρπὸς τῶν ἐνόχων ἐρώτων τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλεδιου καὶ τῆς κομήσσης Μαργαρίτας, ἐγένετο *Ἰωάννα Καλλιουέ*, ἣν τροφὸς ἐκ τοῦ χωρίου ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τινὰ καλύβην, κειμένην ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὁχθῆς τοῦ Λεῖγρος.

Μεταβαλὼν τὴν θέσιν μιᾶς κοιτίδος καὶ λύσας μίαν μέλαιναν ταινίαν, ὁ κ. Δεβεζαὶ εἶχεν ὑποκαταστήσῃ τὴν θέλησίν του εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ! εἶχε τροποποιήσῃ τὰς τύχας δύο ὄντων!

Ὡς ἐκεῖνος, ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς: ἔπραξε καλῶς ἢ κακῶς; Καί, ὡς ἐκεῖνος, δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν.

Οὕτως ὁ κ. Δεβεζαὶ εἶχεν ἀπαγγεῖλῃ τὴν τελευταίαν σκηνὴν τοῦ προλόγου δράματος καὶ συντελέσῃ τὴν ὑπερτάτην αὐτοῦ περιπέτειαν.

Ὁ πρόλογος οὗτος ὑπῆρξε φοβερώτατος· ἀλλὰ τὸ δράμα ἔμελλε νὰ ἦναι φοβερώτερον καὶ συγκινητικώτερον ἔτι.

ΚΒ'

Ἀναδρομή.

Εἴκοσιν ἔτη εἶχον παρέλθῃ ἀπὸ τῶν συμβάντων, ἅτινα διηγήθημεν. Εὐρίσκόμεθα ἐν ἔτει 1840, αὐθις ἐν Τουραίνῃ, ἐν τῷ αὐτῷ πύργῳ τοῦ Βεζαί. Ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτὴν τοῦ δράματος, ἃς ἀναδράμωμεν μικρὸν εἰς τὸ παρελθόν, ὅπως συνδῶμεν αὐτὸ μετὰ τοῦ παρόντος καὶ συναρμολογήσωμεν ἀσφκλῶς τὰ νήματα, — ἅτινα, ἂν μὴ διεργάγησιν, ἐχαλαρώθησιν τοῦλάχιστον — τῆς διηγήσεώς μας.

Ὁ κόμης Δεβεζαί, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σωσάννης καὶ τὴν ὑποκατάστασιν τῆς νόθου ταύτης θυγατρὸς εἰς τὴν τῆς κομήσσης Μαργαρίτας, — ὁ κόμης, ἐπαναλαμβάνομεν, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τί ἐγένετο ὁ Καλλιουέ, νὰ ἀνεύρῃ αὐτὸν καὶ ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματός του τὰ αἰτία, δι' ἃ κατέλιπε τὴν σύζυγόν του. Ὡς ἐκ τούτου ἔγραψε πρὸς τὸν ἐν Νάντῃ τραπεζίτην του Παῦλον Κερβέν, ὅστις ἀπῆντησεν αὐτῷ, ὅτι τὸ πρόσωπον, περὶ οὗ ἡρώτα, παρουσιασθὲν εἰς τὸ ταμεῖόν του, ἔλαβε τὸ τῆς ὑπὸ τοῦ κόμητος ἐκδοθείσης ἐπιταγῆς ἀντίτιμον καὶ ἐπεβιβάσθη ἀναμφιβόλως ἐπὶ τινος πλοίου ἐταίμου πρὸς ἀπόπλουν.

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ὁ κόμης προέβη εἰς νέας μακρὰς καὶ λεπτομερεῖς ἐρεῦνας, ἐξ ὧν προέκυψεν ὅτι οὐδεὶς φέρων τὸ ὄνομα Καλλιουέ ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν λιμένων Νάντης, Παϊμπέρ, καὶ Σαιν-Ναζάρ. Ἴσως ὁ δασοφύλαξ εἶχε μεταβῇ εἰς Λορίαν, εἰς Ροσέλλην, ἢ εἰς Βρέστην.

Τοῦτο ἦτο ἡκιστα πιθανόν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε, ἐν ἐλλείψει βεβαιότητος, παραδεκτόν . . . Ὁ κόμης, μὴ δυνάμενος νὰ ἐρευνήσῃ πάντας τοὺς λιμένας, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἱχνῶν τοῦ συζύγου τῆς Σωσάννης· ἄλλως τε, οὐδεὶς ἀπὸ εἰκοσιν ἡδὴ ἐτῶν εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ Καλλιουέ. Εἴκοσιν ἔτη!

Μία ἡμέρα ἢ εἰς αἰῶν; . . .

Διὰ τινὰς φύσεις, εἴκοσιν ἔτη παρέρχονται, χωρὶς νὰ καταλίπωσιν ἐπ' αὐτῶν ἴχνη μείζονα, ἢ ὅσον ἀφίνει ἡ θαλάσσα, ὅταν τὸ ἥρεμον αὐτῆς κύμα διέρχεται ψαῦον τὴν ἀκτὴν.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οὓς εἶδε τις τεσσαρκακοντούεις καὶ ἀνεύρισκε ἐξηκοντούεις, πάντοτε ὁμοίους, ἔχοντας τὰς κνήμας εὐσταθεῖς, τὰ νῶτα εὐλύγιστα, τοὺς πόδας ταχεῖς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀδυρεκεῖς καὶ τὸν στόμαχον ἰσχυρόν.

Αἱ σκέψεις καὶ οἱ σωματικοὶ μόχθοι ἐσχημάτισαν βεβαίως ἐπὶ τοῦ μετώπου των ρυτίδα μικρὸν τι βαθυτέραν, καὶ ἡ κόμη των ἀραιότερα γενομένη ἐλευκάνθη περὶ τοὺς κροτάφους. Ἀλλὰ τί σημαίνει μία ρυτίς περισσότερον καὶ μία θριξὶ ὀλιγώτερον, ὅταν τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος μένῃ ἀναλλοίωτον;

Οἱ γέροντες οὗτοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς πάντοτε ἐδραίους πύργους φρουρίων τινῶν τοῦ μεσαιῶνος, εἶναι νέοι καὶ ἐξηκοντούεις ἔτι.

Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν κόμητα Δεβεζαί; τὰ παρελθόντα εἴκοσιν ἔτη εἶχον καταβάλλῃ τὸν ἄλλως ἰσχυρόν καὶ νευρώδη ὀργανισμόν του. Ἐφαίνετο δὲ κατὰ δέκα ἔτη πρεσβύτερος. Τὸ κρῆνιον αὐτοῦ, ὅλως φαλακρόν, ἐφαίνετο ὥστε ἐξ ὅσπου ἐλέφαντος λαβόντος κίτρινον χρῶμα. Οἱ ὠμοὶ του εἶχον καμπυλωθῇ. Ἐπασχεν ἐκ ποδάγρας καὶ ρευματισμῶν. Ἐθῆρευσεν λίαν σπανίως, καὶ ὁδοιπορία δύο ὥρων ἐξηνάγκαζεν αὐτόν νὰ μένῃ ἐπὶ ὁκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας κλινῆρης.

.....



Τρία ἔτι πρόσωπα θὰ διαδραματίσωσι σπουδαιότατον μέρος, ἐν τῷ παρασκευαζομένῳ δράματι, περὶ ἐκάστου τῶν ὁποίων ὀλίγα μόνον τινὰ λέγομεν νῦν, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δώσωμεν βραδύτερον περὶ αὐτοῦ λεπτομερεστέρας πληροφορίας.

Τὰ τρία πρόσωπα ταῦτα εἶναι : ἡ Μαγδαληνὴ Δεβεζαί, ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ καὶ ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιού. Ἐκάστη τῶν δύο νεανίδων ἦτο εἰκοσαέτις· ὁ δὲ Λουκιανὸς εἴκοσι καὶ ἑξ ἑτῶν.

Ἡ Μαγδαληνὴ Δεβεζαί παρίστα τὸν ἐντελέστερον τύπον τῆς ὑπερόχου καλλονῆς. Ἀλλὰ πάντες οἱ γνωρίσαντες τὴν κόμησσαν Μαργαρίταν ἐθαύμαζον διὰ τὴν παράδοξον τῆς θυγατρὸς πρὸς τὴν μητέρα ἀνομοιότητα.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο ξανθὴ καὶ λευκόχρους, λεπτοφυὴς, ἡ μᾶλλον αἰθέριον πλάσμα, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἀναμνησκουσιν εἰς τὸν θεατὴν τὰς ἀτμώδεις θεότητας τῆς σκανδιναυικῆς μυθολογίας. Ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ὑψηλὴ καὶ μελαγχροινὴ, εὐμελὴς καὶ ὁμοιάζουσα πρὸς τὰς ὠραίας καὶ εὐγενεῖς παρθένους τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν.

Ὅποιος μὲ τὰ κατάμαυρα τὴν ἔδωκε μαλλιά της  
Ἐλεγε πῶς ἔς τὸν πόλεμον μὲ περικεφαλαία  
Ἐπῆγαινε κατάμαυρη . . . καὶ Ἀμαζόνα νέα  
Τὴν ἔδειχεν ἡ ὄψις της καὶ τὸ ἀνάστημά της.

Ὡς εἶπε μέγας τις ποιητὴς περὶ μιᾶς τῶν ἡρώδων του.

Ἀναφέρομεν δὲ τὴν χαριτωμένην ταύτην εἰκόνα, ὡς ἀρμόζουσιν θαυμασιῶς εἰς τὴν Μαγδαληνὴν, — σπεύδοντες ὅμως νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οὐδὲν ἕτερον εἶχε τῆς νεαρᾶς ἀμαζόνος ἢ τὴν ἀγρίαν καλλονὴν καὶ τὴν μακρὰν καὶ μέλαιναν κόμην.

Οὐδέποτε νεῆνις ἀγνωτέρα, γλυκυτέρα, μετριοφρονεστέρα, ἀφελεστέρα καὶ δειλοτέρα ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ οἴκου, ἡ πρόνοια τῶν πτωχῶν, ἡ παρηγορία τῶν τεθλιμμένων. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ Λεῖγηνος, καὶ ἐντὸς ἀποστάσεως τεσσάρων καὶ ἐπέκειντα λευγῶν, ἦτο γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα : ἡ ἀγαθὴ δεσποινὶς τοῦ πύργου Βεζαί. Ἡ ἀπειρος αὐτῆς ἀγαθότης ἐξετείνετο ἐπὶ παντὸς ἐμψύχου πλάσματος. Ἀλλ' ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας της ἐνεφώλευον τρεῖς ἔρωτες : ὁ πρὸς τὸν Θεόν, ὁ πρὸς τὸν πατέρα της καὶ ὁ πρὸς τὸν μνηστῆρά της Λουκιανὸν Βιλλεδιού.

Οὗτος ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ ὑποκόμητος Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, ὃν ὁ κύριος Δεβεζαί ἐφόνευεν ἐν μονομαχίᾳ κατὰ τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς Σεπτεμβρίου 1820, καὶ οὐ τὸ πτώμα εἶχε κατατεθῆ ἐν τοῖς νεκρικοῖς ὑπογείοις τοῦ πύργου.

Ὁ κόμης Δεβεζαί ἐνόμισεν ὅτι δίδων τὴν θυγατέρα του, τὴν ἀγνὴν καὶ προσφιλεστὴν Μαγδαληνὴν, εἰς τὸν νέον, οὗ εἶχε φονεύσει τὸν πατέρα, ἀπέτιε τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλὴν του.

Καὶ λοιπόν, εἴτε ὀρθή, εἴτε ἐσφαλμένη ἦτο ἡ σκέψις αὕτη, τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιού ἦτο κατὰ πάντα ἀξίος τῆς εὐτυχίας, ἣτις τὸν περιέμενεν.

Ὁραῖος, πλούσιος, ἐξ εὐγενοῦς οἴκου, εἶχεν εὐγενὴ καρδίαν καὶ ἔξοχον διάνοιαν. λατρεύων δὲ καὶ τὴν μνηστῆν του, ὁ νέος ἐκεῖνος, συνήνου ἐν ἑαυτῷ πανθ' ὅσα ἡδύνατά τις νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Εἶχεν ἀποφασισθῇ ἵνα οἱ γάμοι τελεσθῶσιν, ἀπὸ ἡ Μαγδαληνῆς ἡθελε συμπληρῶσθαι τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας της ἔτος.

Ἦτο περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ὀλίγα ἐχώριζον αὐτοὺς ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἡμετέρας προθεσμίας.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐξεδήλου πρὸς τὸν Λουκιανὸν ἐξαιρετικὴν ὄλως ἀγάπην, πιστεύομεν δὲ ὅτι καὶ πράγματι ἠσθάνετο αὐτήν.

Ἦδη ὑπολείπεται ἡμῖν νὰ εἴπωμεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῆς Ἰωάννης Καλλιουὲ· ἀλλ' ἡ σκιαγραφία ταύτης εἶναι πολλῶ τῶν προηγουμένων δυσκολωτέρα.

Ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ ἦτο — καθ' ἅπασαν τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως — παράδοξον πλάσμα.

Ἐν αὐτῇ, πάντα ἦσαν ἰδιότροπα, ἀνόμοια, ἀνώμαλα· τὸ πρόσωπόν της, ὁ χαρακτήρ της, ἡ θέσις της, αἱ ἑξεις της.

Ἦτο νεῆνις, ροδόχρους καὶ ξανθὴ, λεπτομεστάτη δέ, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἡδύνατο νὰ τὴν ἀναρπάσῃ ὡς φύλλον ρόδου. Οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της εἶχον θελκτικὴν ἔκφρασιν ἀφάντου ἡδύτητος. Οἱ ἄγγελοι βεβαίως μειδιδῶσιν ὡς ἐμειδίων τὰ ρόδινα χεῖλη της.

Ἀλλὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἦσαν ἀπατηλά.

Ὑπὸ τὸ λεπτοφυὲς ἐξωτερικὸν τῆς κόρης, ὑπὸ τὴν μεταξίνην ἐκείνην ἐπιδερμίδα, τὴν μέχρι διαφανείας λευκὴν, ἐκρύπτοντο μῦς χαλύβδινοι.

Ἡ Ἰωάννα ἡδύνατο ἐπὶ ὅλην ἡμέραν νὰ διατρέχῃ τὴν πεδιάδα, ἱππεύουσα τὸν ἡμιάγριον βρεττανικὸν ἵππον της, χωρὶς τὸ ἐσπέρας τὸ δροσερὸν αὐτῆς πρόσωπον νὰ φέρῃ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος ἄλλοι-ώσεως ἢ καμάτου, χωρὶς ἡ ἐλάχιστη σκιά νὰ φαίνεται περὶ τὰ διὰ μακρῶν βλεφαρίδων κοσμούμενα βλέφαρά της.

Ὑπὸ τὴν φαινομένην γλυκύτητα τῆς δεσποινίδος Καλλιουὲ ἐκρύπτετο ἰσχυρὰ θέλησις, ἄκρα ὑπερηφανία, καὶ τι ἀνευ ὀρίων εὐερέθιστον.

Ἡ Ἰωάννα ὀργιζομένη καθίστατο ἀτῶχος, τὰ δὲ σκιερά καὶ σμαραγδίνους ἀνταυγείας ἔχοντα ὀμματὰ της ἐξηκόντιζον ἀγρίας ἀστράπας, ὧν ὀλίγιστα ὀμματα ἡδύνατο νὰ ὑποστῶσι τὴν λάμψιν χωρὶς νὰ ταπεινωθῶσι. Τότε τὰ ρόδινα χεῖλη της, τὰ ἀγγελικὰ ἐκεῖνα χεῖλη, συνεσπῶντο βιαίως καὶ οἱ λεπτότατοι ὀδόντες της, οἱ οἱ ὅμοιοι πρὸς τοὺς διαχυεστάτους μαργαρίτας τῆς Ἀνατολῆς, ἐφαίνοντο ἐτοιμοὶ νὰ δῆξωσι, τὸσον ἢ τοῦ στόματος ἔκφρασις καθίστατο ἀπειλητικὴ.

Ἀλλ' ἡ νεῆνις δὲν ἦτο φύσει κακὴ· ἀπεναντίας ἦτο κατὰ βάθος ἀγαθωτάτη, πλήρης γενναιότητος καὶ μεγαλοφροσύνης· εἶχε μόνον μέρος τι κακόν. Θὰ ἔβλεπε μετὰ φρίκης κακὴν τινα πράξιν, γενομένην ἐπὶ σκοπῷ συμφέροντος· ἀλλὰ δὲν θὰ ὠπισθοχώρῃ ἀπέναντι τῆς αὐτῆς

πράξεως, ἀν ὠθεῖτο πρὸς αὐτὴν ὑπὸ παθους, οἷον ὁ ἔρως, ἡ ζήλοτυπία, ἡ ἐκδίκησης.

Εἶπομεν τὴν λέξιν πάθος.

Τὰ πάθη τῆς Ἰωάννης ἦσαν, ἡ μᾶλλον ἔδει νὰ ἦναι, ὀρμητικὰ, ἀκαταμάχητα. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ταῦτα ἡθελον ἐκδηλωθῇ σπουδαίως, οὐδὲν πρόσκομμα ἡδύνατο πλέον ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτά. Ἡ Ἰωάννα ἠγνόει ὅτι ἡδύνατο, μάλιστα ὅτι ὤφειλε νὰ δεσπόσῃ. Τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν εἶχε λάβῃ καὶ τῆς θέσεώς της, ἣτις ἐφαίνετο παράδοξος, ὡς πᾶν ὅ,τι ἀνεφέρετο εἰς αὐτήν.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ταῦτοχρόνως ἐπιστάτης καὶ πυργοδέσποινα, ἀγρότης καὶ νεῆνις τῶν αἰθουσῶν, πρὸ πάντων δὲ ὄλως ἀνεξάρτητος, διότι ἦτο πλούσια.

Ἐνταῦθα δεόν νὰ σημειώσωμεν ὅτι, λέγοντες ὅτι ἡ Ἰωάννα ἦτο πλούσια, δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι εἶχε περιουσίαν χωρικῆς, συνισταμένην εἰς εἰσόδημα χιλιάδος τινὸς φράγκων, ἐξ ὀρνίθων καὶ κονίκλων. Ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ εἶχε τοῦλάχιστον εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα. Ὁ κόμης Δεβεζαί, καταρτίσας αὐτῇ τοιαύτην περιουσίαν, οὔτε ἄσματος, οὔτε γενναίως ἐφάνη, ἀλλὰ μόνον τίμιος ἀνθρώπος. Ἡ κόμησσαν Μαργαρίτα εἶχε φέρῃ αὐτῷ σημαντικωτάτην προίκα. Ἦδύνατο οὗτος νὰ καταστήσῃ κληρονόμον τῆς περιουσίας ταύτης τὴν θυγατέρα τῆς Σωσάννης Καλλιουὲ; Ὅχι βεβαίως, ἀν μὴ ἡθελε νὰ πράξῃ τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου ἀδίκημα. Ὅθεν ἀνεζήτησε τρόπον ἵν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν Ἰωάνναν τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς της, ὅπερ ὅμως δὲν ἦτο τόσῳ εὐκολον, ὅσῳ δύναται τις νὰ φαντασθῇ.

Δὲν καθιστᾷ τις πλουσίους τοὺς ἄλλους ἀκόπως, μάλιστα ὅταν δὲν θέλῃ διὰ τινος ἀσυνέτου βήματος νὰ διαφωτίσῃ τὰ ἐπίτηδες ἐπισωρευθέντα περὶ φοβερόν τι μυστήριον σκότη.

Ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ ἀφέθη, ἄχρις οὗ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἐξέτων, παρὰ τῇ τροφῇ της. Καίπερ ἔζη ἐν τῷ ἀνοικτῷ ἀέρι, καίπερ ἔτρεχεν ἀπὸ πρωίας ἄχρις ἐσπέρας, καίπερ ἐτρέφετο διὰ χονδροειδῶν, ἀλλ' ὑγιεινῶν, φαγητῶν, ἠῆξεν βραδέως καὶ δὲν ἀνεπτύχθη ταχέως, ὡς θὰ ἤλπίζε τις. Ἐμενε λεπτοφυὴς καὶ θελκτικὴ, μικρόν τι ὠχρὰ ἴσως, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀσθενής, ἀλλὰ πράγματι ἰσχυρὰ κατὰ τὸν ὀργανισμόν.

Ἐξαέτις, ἐτέθη, τῇ φροντίδι τοῦ κυρίου Δεβεζαί, ἐν τινι τῶν καλλίστων παρθεναγωγείων τῶν Παρισίων, ἔνθα ἔμεινεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη.

Τότε ἀκριβῶς, συμβολαιογράφος τις, οὗ ἡ ἐπὶ ἄκρα ἀθρότητι φήμη ἦτο πασίγνωστος καὶ δικαιολογημένη, ἔλαβεν ὑπό τινος πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰς χρεώγραφα. Ἐκ τούτων, τριακόσιαι χιλιάδες φράγκων ἔδει νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς ἀγοράν, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἰωάννης Καλλιουὲ, τοῦ πωλουμένου τότε κτήματος Θίλ-Σατέλ, κειμένου ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Λεῖγηνος καὶ εἰς ἀπόστασιν τριῶν τετάρτων περίπου λεύγας ἀπὸ τοῦ πύργου



Βεζαί. Αἱ δὲ ἀπολειπόμεναι διακόσιαι χιλιάδες ἔδει νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς νεάνιδος, ὅτε αὕτη ἤθελε συμπληρώσῃ τὸ δέκατον ὄγδοον αὐτῆς ἔτος, καθ' ἣν ἐποχὴν θὰ ἐλάμβανε καὶ κατοχὴν τοῦ κτήματος Θίλ-Σατέλ.

Ἄχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, οἱ τόκοι τοῦ ποσοῦ τούτου, ἐπίσης καὶ αἱ πρόσοδοι τῶν γαιῶν, θὰ ἐδαπανῶντο, εἴτε ἐν ὄλῳ, εἴτε ἐν μέρει, ὅσον οἶόν τε κάλλιον ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Ἰωάννας Καλλιούε, κατὰ τὰς ἀποφάσεις κηδεμόνος, διοριζομένου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου.

Πάντα ταῦτα ἐξεπληρώθησαν θρησκευτικώτατα. Ἄλλ' ἂν' ἡς ἡμέρας ἔμαθον ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ ὅτι ἡ μικρὰ Ἰωάννα ἦτο ἰδιοκτῆτις τόσον μεγάλης περιουσίας, ἣν θὰ ἐλάμβανε εἰς τὴν κατοχὴν τῆς ὅταν ἤθελε συμπληρώσῃ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος, ἤρξαντο νὰ θωπεύσιν αὐτὴν πάντες. Αἱ θελήσεις αὐτῆς ἦσαν διαταγαὶ ἐκτελούμεναι ἀμέσως· ἀντερέφετο δὲ ἐν τῇ ιδέᾳ ὅτι πάντα ἦσαν αὐτῇ ἐπιτετραμμένα καὶ ὅτι οὐδεὶς εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀρνήθῃ τι εἰς αὐτὴν.

Δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ καταδείξωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς. Ταῦτα μαντεύονται εὐκόλως.

Ἡ Ἰωάννα ἠκολούθησε τὰς ὁρέξεις τῆς. Ἐσπούδασεν ὅ,τι καὶ ὅσον ἂν ἤθελεν. Ἄν δὲ δὲν ἔμεινε ἀμαθής, τοῦτο συνέβη διότι ἡσθάνετο μεγίστην δίσταν μαθήσεως. Ἀνέγνω πλεῖστα ὅσα βιβλία καλὰ καὶ κακὰ μυθιστορήματα ἰδίως, ἅτινα ἐξῆψαν ὑπερμέτρως τὴν ἄλλως λίαν ζωηρὰν φαντασίαν τῆς — δὲν ἀπώλεσεν ὅμως καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς τῆς — ἀπεναντίας ἔμεινε ἐξόχως ἀγνή. Ὀνειροπόλει σφοδρὸς ἔρωτας, ἀκράτῃτα πάθη, ζηλοτυπίαις, ἐκδικήσεις. Ἄλλ' ἐν πάσαις ταύταις ταῖς τόσον ποθειναῖς φρενοτροπίαις, οὐδέποτε ἐξῆλθε τῆς σφαίρας τῶν ὀνειροπολήσεων. Οὐδὲ κἂν τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ὑπόνοιαν περὶ τοῦ μέρους, ὅπερ ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐν αὐταῖς καὶ τὸ σῶμα.

Παραφροσύνη ὥραία... καὶ δυστυχῶς κοινωτέρα, ἣ ὅσον γενικῶς πιστεύεται ἐν ταῖς νεανικαῖς κεφαλαῖς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

## Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΕΝ

### ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

#### Ἐπίρρα εἰκοστῇ ἐβδόμῃ.

— Πλησίον τῆς δημοσίου ἐξοχικῆς ὁδοῦ, μοι ἔλεγεν ἡ Σελήνη, ὑπάρχει ἐν ξενοδοχείῳ καὶ ἀπέναντί του ὑπόστεγόν τι ἀμαξῶν. Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἤρχισαν νὰ τὸ ἐπιστεγάζωσιν, ἀκόμη δὲ δὲν εἶχε τελειώσει καὶ ὥς ἐκ τούτου αἱ ἀκτίνες μου εἰσέδουν ἐντὸς αὐτοῦ ἀνέτως.

Ἐπὶ μίᾳ τῶν δοκῶν τῆς κορυφῆς ἐ-

κούρνιαζεν ὁ ἀλέκτωρ, εἰς τὸ μέσον δὲ ἀκριβῶς εὐρίσκετο ταχυδρομικὴ τις ἀμαξία· οἱ ταξιδιωταὶ ἐκοιμῶντο ἐντὸς αὐτῆς βαθέως· ἦδη ὅμως ἐπλησίαζε νὰ χαράξῃ καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἐτέντωνε τὰ μουδιασμένα ἀπὸ τὸν ὕπνον μέλη του καὶ χασμώνετος ἐπότιζε τοὺς ἵππους, ἂν καὶ αὐτός, ἐγὼ θὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζω, ἐκοιμήθη καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὴν νύκτα.

Πάρα κάτω, ἐπὶ τινος πενιχρᾶς ψιθῆς, ἐκοιμάτο συνοδίαις πλανοδίων χοιδῶν· ἦτο ὁλόκληρος οἰκογένεια, ὁ μὲν πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἐκοιμῶντο βαθέως, τὰ μικρὰ τῶν ὅμως ἐξυπνα ἀνελογίζοντο τὰ ἀθύρματά των, ἅτινα τὴν προτεραιάν ἠγόρασαν ἀπὸ τὴν πόλιν· πλησίον των εὐρίσκετο ἡ ἄρκπη καὶ παρὰ τοὺς πόδας των ἡγρύπνει ὁ ἴσχυλος των, ὁ πιστὸς Ἐκτωρ.

\*\*\*

#### Ἐπίρρα εἰκοστῇ ὀγδόῃ.

— Γνωρίζεις, μοι ἔλεγεν ἡ Σελήνη, πόσον ἀγαπῶ νὰ ἐνδιατρίβω εἰς τὰς μικρὰς πόλεις· ἐκεῖ βλέπω πράγματα, τὰ ὅποια σπανίως ἀπαντῶ εἰς τὰς μεγάλας. Χθὲς λοιπὸν αἱ ἀκτίνες μου ἔπιπτον ἐντὸς μικροῦ τινος οἰνοπωλείου· ἦτο σχεδὸν ἔρημον· ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἀρκουδιάρης τις ἔτρωγε μόνος του τὸ λιτόν του δεῖπνον, εἰς δὲ τὴν αὐλὴν ἦτο δεδεμένη ἡ ἄρκτος, κατὰ κοπος ἡ δυστυχὴς ἀπὸ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἐπάνω, ἐντὸς μικροῦ τινος δωματίου, ἔπαιζον τὰ τρία μικρὰ παιδιὰ τοῦ οἰνοπώλου, τὸ μεγαλιέτερον ἦτο ἑξ ἑτῶν καὶ τὸ μικρότερον μόλις δύο· αἴφνης βῆμα βαρὺ ἔκαμε τὴν ξυλινὴν κλίμακα νὰ τρίξῃ· ἀνοίγει ἡ θύρα... καὶ φαντάσου τὰ μικρὰ παιδάκια, ὅταν εἶδον νὰ εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ δωματίου... ἡ ἄρκτος.

Περίφοβα ἐμαζεύθησαν ἕκαστον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου· ἡ ἄρκτος ὅμως δὲν τὰ ἐπείραζεν· ἐπλησίασεν ἕνα ἕκαστον, τὰ ἐμύρισε καὶ ἔπειτα ἐξηπλώθη ἀμέριμνος εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνῆλθον τὰ παιδιὰ· τὸ δὲ μικρότερον τὴν ἐπλησίασε καὶ ἀποτεινόμενον εἰς τὰ ἄλλα:

— Καλέ, τοὺς λέγει, τί μεγάλο σκυλί! Καὶ περιχαρὴς ἤρχισε νὰ παίζῃ μαζύ τῆς, ἔκρυπτε τὸ κεφαλάκι του εἰς τὰ μέγαρα τῆς μαλλιά καὶ ἐγέλα μετ' ὅλην τὴν καρδίαν του.

Ἐπὶ τέλους τὸ μεγαλιέτερον ἔφερε τὴν σάλπιγγά του, ἣτὴν ὅποιαν τοῦ ἐδώρησαν κατὰ τὸ Χριστούγεννα καὶ ἤρχισε νὰ φυσᾷ μετ' ὅλην τὴν δύναμίν του.

Τότε ἡ ἄρκτος ἠγέρθη εἰς τοὺς ὀπισθίους τῆς πόδας καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ.

Μετ' ὀλίγον ἔφερον καὶ τὰ τουφεκάκια των· ἔδωσαν ἕνα καὶ εἰς τὴν ἄρκτον καὶ ἤρχισαν νὰ παίζουν πλέον ὅσῳ καλοὶ σύντροφοι.

Ἡ μήτηρ των τὰ ἐγύρευεν εἰς τὴν αὐλὴν, ἂν' οὐ ὅμως ἤκουσε τὸν θόρυβον ἀνῆλθε.

Φαντάσου τὴν, ὅταν τὰ εἶδε νὰ παίζουν

μετ' ὅλην τὴν ἄρκτον· ὀλίγου δεῖν ἔμεινε νεκρὰ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, ὅτε τὸ μεγαλιέτερον τῇ λέγει μετ' ὅλην τὴν ἀφέλειαν:

— Καλέ, μαμά, δὲν εἶνε τίποτα... παίζουμε στρατιωτῆς.

Εὐτυχῶς δι' ἐκείνην ἔφθασε καὶ ὁ ἀρκουδιάρης καὶ παρέλαβε τὴν ἄρκτον.

X.

#### ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας κ. Εὐρυδίκη Βαρβάτη, Καρολίαν Ἀμβουρ-γερ, Βασιλικὴν Δ. Φραγκοπούλου, Ἀδριανὴν Κ. Λαδοπούλου, Κλεοπάτραν Κωνστ. Δημητριάδα, καὶ κ. Κ. Γιαννόπουλον, ταμίαν, Γεώργ. Μανιάτην, Ιατρίον, Φ. Κούρτσολαν, ταμίαν Ἰον. Τραπεζίτη, Κωνστ. Μελλῆν, Ἰωάν. Τσατσώνην, Ἰωάν. Ν. Παναγόπουλον, Δημ. Α. Γαλανόπουλον, Ἰωάν. Σπανόπουλον, Ἀνδρ. Γιαννακόπουλον, Ζαχαρίαν Πολιτόπουλον, Ἰωάν. Μήντζαν, Σωκρ. Ἀντωνόπουλον, Σπυρ. Χαράλαμπην, Κ. Παπανικολάου, Π. Κοκκινέκην, Γ. Ξενάκην, Ἀντ. Χατζίκον, Κωνστ. Σωτηρόπουλον, Ἀπ. Σαράφην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γεώργιον Ἱερεμίαν, Ιατρίον. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κ. Λαουταρίδην καὶ Τάξην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν. — κ. Σπυρ. Παγώνην. Ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα τῷ κ. Μ. Βαλαμάκῃ. Ἀποδείξεις ἀπεστάλη ὑμῖν. — κ. Δημήτριον Κ. Τσιτσιλιάνην. Ζάκυνθος. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. Ἐκφράζομεν καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας ὑμῶν ἐπὶ τῇ εὐγενεστάτῃ ὑμῶν ἐπιστολῇ.

Ἡ ἐν Σμύρνῃ γενικὴ ἀντιπροσωπεῖα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

#### Λαουταρίδην καὶ Γάξην.

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται. ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίῳις ἀνετέθη ἡ εἰσπραξὶς τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν.

#### Ἐξέδοθη τὸ Δ' τεύχος τῆς

#### ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περιέχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέας Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἐξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἐτήσια (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν.

Ἀντὶ 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προσεχόμενα τεύχη τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης», ὡς καὶ τινὰ ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἀντὶ 25 λεπτῶν ἑκάστου τεύχους.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦνται τὴν 1ην περίοδον τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης», ἀπαρτιζοῦσι σειράν τερπνῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξιαναγνώστων ἔργων, ὧν κατὰ λόγος ὑπάρχει ἐν τῇ προσεχόμενῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῷ ἡμετέρῳ Βιβλιοπωλείῳ τῆς «Κορίννης», ὁδὸς Πραοστείου ἀρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδοθὲν.

#### ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιεῖ ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαντα τὴν Δυτικὴν τῆς Λαβᾶ. Πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὄκταν.

Παρὰ τῷ ἰδίῳ κατασκευάζεται ὁ θεωμάσιος τοῖς κοσμητικῶς οἶνος μετὰ Κίρας καὶ Κακάου. καὶ τὸν Ἐκκαλὸπτον ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβον, ὁ μόνος φημι ὁμῶς κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀποδείξεις ἔστω αἱ εἰς χτράς τοῦ εὐρισκόμενου συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ διακριμένων Ιατρῶν.